

Arrest

nr. 151 318 van 27 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 17 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LOOPMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 december 2012 een beslissing waarbij de in

punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 15 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.10.2012 werd ingediend door :

V.(...) N.(...), R.(...) C.(...)

nationaliteit: Chili

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn moeder in België verblijft. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan betrokken zich evenmin dienstig beroepen op art. 8 EVRM, art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling, of art. 21 IVBPR. Het argument dat hij voor de zorg van zijn moeder zou instaan en dat zij voor zijn onderhoud en opvang zou instaan en de bewering dat hij in het thuisland niemand meer heeft, werden niet in het voordeel van betrokkene weerhouden. Hij legt namelijk geen enkel stuk voor om deze beweringen te staven.

De elementen van integratie (het feit dat betrokkene in België verblijft en Nederlands heeft geleerd) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Eveneens op 17 december 2012 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 15 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van Nevelsteen, Dirk, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

V.(...) N.(...), R.(...) C.(...)

geboren te (...) op 09.11.1981, nationaliteit Chili

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slovakije, Zweden, Zwitserland Tsjechië:1, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven2_

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift weliswaar een afschrift voegt van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), maar dat hij zijn enig middel enkel richt tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3.2. De verwerende partij beschouwt blijkens haar nota met opmerkingen enkel de laatstgenoemde beslissing als voorwerp van het beroep. In elk geval kan het beroep niet ontvankelijk worden geacht in zoverre het betrekking zou hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft immers de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 bepaalt: "in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...) " Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9 § 3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St.nr.60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997,385).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de inzake formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (R.v.St. 22 mei 1991, nr.37043). Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. R.v.St., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerst onderdeel

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procédure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat de elementen met betrekking tot de integratie (sociale banden, kennis Nederlands, werkbereidheid,...) van verzoeker niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr.84.658, 13 januari 2000).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Tweede onderdeel :

Ondertussen verblijft verzoeker reeds geruime tijd in België hetgeen een te lange termijn is om hem alsnog te verplichten naar zijn land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoeker zich intussen in België gevestigd en is hij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen, zoals o.m. en vooral het nauwgezet opgebouwde sociaal-maatschappelijke milieu waarin verzoeker ondertussen thuishoort. Hiervan leverde verzoeker ook het bewijs middels een omstandig stukkenbundel welke hij bij zijn aanvraag tot regularisatie voegde.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een lange periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politieke of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoeker zijn hebben en houden zou dienen achter te laten, zijn bindingen met België zou moeten doorknippen, zijn sociaal-maatschappelijk milieu op het spel zou dienen te zetten en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoeker en het door hem geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Door het enkele feit van (gedwongen) repatriëring wordt juist dit sociaal- maatschappelijk milieu van verzoeker onmiskenbaar aangetast zodat het de artikelen 23 VBPR en 8 EVRM schendt (nu geweten is dat het begrip privé- leven veel ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan louter het familiale e/o

gezinsleven doch tevens de sociaal-maatschappelijke relaties en kontakten inhoudt) — dit volgt uit de daad van de verwijdering zelf en hiervoor is geen bijkomend, specifiek bewijs vereist.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art.9bis Vreemdelingenwet.

Derde onderdeel :

Daarenboven lijkt de gemachtigde van de Staatssecretaris er nogal gemakkelijk vanuit te gaan dat de terugkeer naar het land van herkomst en de daaruit voortvloeiende scheiding van zijn gezin (m.n. hij woont en leeft samen met zijn moeder) om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in het herkomstland slechts een tijdelijk gegeven zouden zijn als ware dit een zeker en vaststaand gegeven, quod non, daar waar verzoeker over geen enkele garantie beschikt dat hem de aldus aangevraagde verblijfsmachtiging ook zal worden toegekend.

Door niet in concreto te onderzoeken of de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf, integratie, lokale verankering en sociaal- maatschappelijke bindingen een (zelfs tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland met oog op een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke post voor hem al dan niet tot een buitengewone inspanning maken die onevenredig is met de belangen van de Belgische Staat, houdt de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening met alle relevante elementen van het dossier.

Door na te laten de concrete situatie van verzoeker te onderzoeken o.a. betreffende zijn kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in zijn land van herkomst, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Vierde onderdeel :

Tenslotte merkt verzoeker op dat hij ondertussen ernstige tewerkstellingsperspectieven heeft.

Immers hij zal in de zomer van 2013 in dienst kunnen treden van een handelaar in import-exportsector, die voor de interlandelijke handel tussen België en Chili een vennootschap zal oprichten en waarbij de handel zich vooral zal concentreren op agro-maritieme voedingswaren, zoals bijvoorbeeld de zeer specifieke zeevruchten uit Chili.

Verzoeker, gelet op zijn kennis en ervaring terzake, werd hiervoor speciaal aangeworven door deze handelaar en kan aldus zeer snel effectief in dienst treden."

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.6. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 oktober 2012 riep verzoeker het volgende in:

“Verzoeker woont in feite reeds meer dan 9 jaar in België. Verzoeker kan niet terugreizen naar zijn herkomstland om aldaar een visumaanvraag in te dienen aangezien hij daar niemand meer heeft. Immers zijn moeder - de enige ouder die hij nog heeft - leeft en woont eveneens in België; het betreft Mevrouw L.(...) N.(...).

Ten andere is het zo dat het recht op gezins- en familieleden (art 8 EVRM) door de Raad van State eveneens als een buitengewone omstandigheid aanvaard wordt (R.v.St., nr. 43.821, 13 juli 1993, T.Vreemd.. 1995, 80).

Voorts maakt ook het jarenlang verblijf een buitengewone omstandigheid uit in de zin van de bij wet voorziene uitzondering, die de vreemdeling toelaat een machtiging tot verblijf aan te vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. De Raad van State heeft bij arrest nr. 73.025 dd. 09.04.1998 (R.v.St., 1998, 69) reeds bepaald dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. Volgende overwegingen kunnen in acht genomen worden: Primo zou het hem dwingend doen terugkeren naar het thuisland voor de loutere formaliteit de aanvraag te doen bij een Belgische diplomatieke of consulaire zending aldaar zonder meer een schending

uitmaken van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (verdrag aangenomen te New York op 10.12.1984, ondertekend door België op 04.02.1985 en bekrachtigd bij wet dd. 09.06.1999 - B.S. 28.10.1999V Met name wordt hiermee gevisieerd iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van haar of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben begaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe te dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

Komt daarbij dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis en anderzijds de al dan niet mogelijke/gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling "buitengewoon" nadelig voor de betrokkene en kan hij op basis daarvan buitengewone omstandigheden inroepen.

In casu is het duidelijk dat een terugleiding naar de grens - en men kan zich bovendien de vraag stellen of dit nog maar mogelijk zou zijn - onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken.

Dat immers secundo geweten is dat verzoeker nagenoeg meer dan 9 jaar in België heeft geleefd. Dit maakt dat hij het centrum van al zijn belangen hier in België heeft gevestigd en hij hier zijn leven heeft opgebouwd en structuur gegeven. Hij heeft aldus hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM. Zo staat dan ook vast dat verzoeker, geen enkele bindingen noch relaties onderhoudt met zijn herkomstland en zich derhalve onmogelijk in regel kan stellen op administratief vlak met de bevoegde autoriteiten aldaar, mede en vooral gelet op het feit dat hij in het thuisland niemand meer heeft waarop hij kan terugvallen. Dit maakt het evidentelijk voor verzoeker onmogelijk om naar het herkomstland terug te keren met het oog op het aldaar aanvragen en bekomen van een geldig verblijfsdocument.

Ter staving van zijn verzoek beroept verzoeker zich aldus o.m. op het feit dat hij gedurende zijn ganse verblijf voorheen (deels dus gedekt onder een geldige verblijfstitel) alle nodige inspanningen heeft geleverd om zich in België te handhaven en er zich te integreren. Zo heeft hij al het mogelijke gedaan om een normaal sociaal leven in België te ontwikkelen. Voorts is verzoeker de Nederlandse taal reeds behoorlijk machtig.

Voorts beroept verzoeker zich vooral op het recht op eerbiediging van het familieleven en uit de daaruit resulterende nauwe familiebanden aldus wijzend op de bijzondere banden met België - dit alles een correlatie uitmakend van het recht op privacy en in die zin beschermd door artikel 8 EVRM alsook op artikel 21IVBPR van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten, hetwelk voorziet in het recht van éénieder om met zijn familie samen te leven; Immers zoals gemeld leeft en woont zijn moeder, Mevrouw L.(...) N.(...) hier in het Rijk; bijkomend gegeven is dat verzoeker als zoon in feite voor haar zorg instaat;

Dat er voor de Lidstaten en hun (administratieve) overheden niet alleen een verbod bestaat op inmenging in het privéleven doch tevens een positieve verplichting om maatregelen te treffen om een daadwerkelijk familiaal samenleven mogelijk te maken; Dat dit o.m. en bovenal impliceert dat de belgische autoriteiten rekening dienen te houden met de familiale en sociaal- culturele eigenheden van de levensgemeenschap waaruit verzoeker komt;

Dat de nauwe familieband vaststaat; dat het Europees Hof ook al heeft geoordeeld dat het familieleven van (groot)ouders en (klein)kinderen ressorteert onder het beschermingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM, 13 juni 1979, Marckx vs. België, § 45);

Dat een gebeurlijke uitwijzing van verzoeker een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zal hebben; Dat het immers duidelijk weze dat deze jongeman de facto in het thuisland niemand meer heeft; dat de moeder van verzoeker zich sterk maakt dat zij zal instaan voor de opvang, onderhoud en kost en inwoon voor haar zoon; dat zij dat financieel en materieel ook aankan ten bewijze waarvan een attest van voldoende huisvesting wordt bijgebracht (om aan te tonen dat het inwonen van verzoeker geen enkel probleem uitmaakt).

Dat gelet op bovenstaande uiteenzetting en de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoeker in aanmerking komt om te worden geregulariseerd.

Dat een regularisatie dan ook om humanitaire en alle andere mensenrechtelijke overwegingen beslist in deze context opportuun is zodat verzoeker eerbiedig vraagt om de buitengewone omstandigheden te aanvaarden en hem machtiging tot verblijf toe te kennen."

4.7. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn eerste middelonderdeel voorhoudt, worden de elementen in verband met de integratie in de bestreden beslissing niet louter als irrelevant afgedaan, maar wordt gesteld dat deze *“behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Dit standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris houdt geen miskenning in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande. De omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

4.8. In zijn tweede middelonderdeel herhaalt verzoeker dat hij reeds geruime tijd in België verblijft en alhier geïntegreerd is en nog amper contacten heeft met zijn land van herkomst waardoor de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen van hem een buitengewone inspanning zou vergen. Het herhalen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is niet van aard om een ander licht te werpen op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *“de bewering dat hij in het thuisland niemand meer heeft, (...) niet in het voordeel van betrokkene (werd) weerhouden. Hij legt namelijk geen enkel stuk voor om deze beweringen te staven”*. Verzoeker had zijn betoog over de beweerde buitengewone inspanningen niet gestaafd met concrete bewijselementen.

4.9. In een derde middelonderdeel poneert verzoeker dat ervan wordt uitgegaan dat zijn terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen een tijdelijk gegeven is terwijl er geen enkele garantie is dat de aldus aangevraagde verblijfsmachtiging ook zal worden verstrekt. De Raad stipt aan dat er geen enkele bepaling of beginsel bestaat dat vereist dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag tevens zou moeten nagaan of de aanvraag gegrond is. Hieruit blijkt in geen geval een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Waar verzoeker een onzorgvuldigheid meent te ontwaren omdat geen rekening zou zijn gehouden met de sociaal-maatschappelijke bindingen van verzoeker, dient te worden herhaald dat deze elementen door verzoeker niet concreet werden aangetoond en dat deze bovendien kaderen in een beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

4.10. Wat de in het vierde middelonderdeel aangevoerde tewerkstellingskansen betreft, dient te worden aangestipt dat verzoeker dit gegeven niet had ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 oktober 2012. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Verzoeker kan onmogelijk een schending van de in het middel aangevoerde bepalingen en beginselen puren uit het feit dat met deze nieuwe gegevens geen rekening zou zijn gehouden .

4.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN